

עיר שקטה

אופיה

ליברית: ישראל אלירז

מוסיקה: יוסף טל

יחסי המתח שבין מיעוט לרוב בתוך חברה דימוקרטית, וכיצד אמצעי-התקשורת

"מבססים" מתח אליים זה? - אלה הם השתי-וערב עליהם בנויה האופיה "עיר שקטה".

תומאס וולף ואינגה שטראוס, עיתונאי-טלוויזיה בכירים, יוצאים לעשות סרט על עיר

שקטה, עיר בלי חדשות. תומאס וולף מגלה, לתדהמתו, כי אי אפשר עוד לשנות סרט מסוג

כזה, כי הנחשף לו בתוך העיר מחייב אותו לחזור ולעשות סרט "עם חדשות". חדשות אלה

מפתיעות אותו עד כדי כך, שהוא חש עצמו אשם, בזה שהוא לא נתן לעצמו די-ן-וחשבון

על קיומן של תופעות אלה, ואפילו דימה בנפשו שהן כבר לא קיימות מאז המלחמה.

קבוצה קטנה של צעירים מתאנה לקבוצה אחרת, ואלים זה מעלה בחריפות את שאלת

היחסים הבין-אנושיים באוכלוסיית העיר. תומאס מתמלא פחד גדול עם גילוי זה. הוא

מתפטר ממשחתו משום שהוא ביקש, בגיל 50, לעשות סרט שונה מכל מה שעשה עד הנה -

סרט "חסר כל חשיבות", כמו בימים רגילים. והנה מתברר לו שעצם הדין הזה - לא לעסוק

בבוש סביבך ובקבלת האחזיות על זה - הוא רצון פרו בלמאטי ואסקפיסטי.

תומאס מחפש בעבודתו, כבמאי סרטי-טלוויזיה, אחרי העובדות, אך מסרב להאיר אותן

סבר-נוח לעיניו ל עבור צרכני הטלוויזיה השבעים. הוא יודע את כל סכנותיה של המדיה

ב"יצירת" מציאות. הוא ער לשאלה, עד כמה המדיה משקפת מציאות או מייצרת אותה. הוא

לומד עניין זה על בשרו.

תומאס יודע שלטרור אין גבולות. היום הטרור יוצא נגד "אלמנטים" מסויימים, אבל

איש אינו יודע כלפי מי הוא ייצא מחר, אפשר אפילו כלפי מי שתומך בו היום.

הכוהן פטר, אזרח ותיק של העיר אומד, ששינאה מביאה לעיוורון ועיוורון גורר

הערצת הכוח, והכוח אין לו עניין בצדק אלא ביקור ובאלימות - וכל זה הוא סכנה לדור הצעיר, כמו לחברה כולה. כאיש־דת הוא מאמין ש"אי אפשר לעשות כלום עם בני-אדם בלי לאהוב אותם". כפי שיוהאן שמידט, בעל המסעה, שגם הוא מוטיקי העיר, יודע: "אם אי אפשר לשנות את העולם, אנחנו אשמים ולא העולם". אנחנו, בני העיר, אחראיים לעיר כמו לעולם, כי כל מה שמודחש בעיר - בגלל אמצעי התקשורת המעבירים את העיר הקטנה לכל העולם - משפיע גם על העולם.

מנהל הפלוויזיה,

ראש העיר מנסה להשפיע על גרהארד שיץ, לא להקרין את הסרט שעשו תומאס

וולף ואינגה שטראוס; הוא לא מצליח. בשיחות שהוא מקיים עם תומאס וגרהארד, תובא לכלל ביטוי גם עמדתו שלו.

מה היא היום אחריותנו כלפי העולם, שאמצעי התקשורת הפכו את העולם ל"כפר קטן"?

מהי דמותו של העיתונאי שהופך ^Nשהצטבר בידיו גדול בימינו מבכל עת אחרת? איפה

עלינו לשוב ולחפש את שיווי-המשקל שביחסים המתוחים בין ארכלוסיות שונות? איך לחזור

אל החיים האנושיים כמקום לאהבה, סובלנות וקבלת האחר?

משום שהטלוויזיה היא אחד מנושאי-היסוד של האופיה, מבנה האופיה "עיר שקטה",

כמו-גם ביטוייה הצימתי, עושים שימוש רב בטכניקות טלוויזיוניות ומממשים על הבמה

חלק מן האידיאה של האופיה עצמה.

ישראל אלירז

ירושלים, 10.3.96

כל הזכויות שמורות למחבר הליברית, 1996